

Sygn. akt II K 575/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Katarzyna Tymińska

pod nieobecność Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2017 na rozprawie sprawy:

B. K., córki F. i K. z domu Dolnej, urodzonej (...) w G.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 31 lipca do 02 sierpnia 2016 roku w G. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci walizki marki Y., bluzy polarowej marki D., bluzy i spodni jeansowych marki J. and J., 7 sztuk majtek, 3 sztuk koszulek, pasek szmaciany, pościel, kołdra, zegarka marki S., laptopa marki L. (...) wraz z oprogramowaniem W. (...) C., nagrywarki DVD komputerowej, 2 sztuk dysków twardych, 3 sztuk nośników danych ner drive, pojemnik na zupe, kosmetyków i lekarstwa, telefonu komórkowego marki S. (...) wraz z ładowarką, pieniędzy w kwocie 3440 złotych, książki do nauki języka angielskiego wraz ze słownikiem, czytnik do kart pamięci, walizki z narzędziami oraz dokumentami w postaci paszportu o łącznej wartości 12.474,50 złotych czym działała na szkodę M. S. oraz piły spalinowej marki H. o wartości 300 złotych czym działała na szkodę L. S., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

1. Oskarżoną B. K. uznaje za winną zarzucanego jej przestępstwa z tym ustaleniem, że oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, skradziono pieniądze w kwocie 800 euro a nie 3440 złotych, nadto skradziono dyktafon o wartości około 100 złotych na szkodę L. S., przestępstwo to kwalifikuje z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., art. 37 a k.k., na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazuje ją na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin miesięcznie;

2. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonej na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwotę 12.249,50 zł (dwanaście tysięcy dwieście czterdzieści dziewięć złotych 50/100) oraz kwotę 400 (czteryście) złotych na rzecz pokrzywdzonego L. S.;

3. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od obowiązku poniesienia kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt II K 575/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. S. poznał B. K. na szkoleniu na swoim jachcie. W kwietniu 2016r., kiedy L. S. zaczął pływać na jachcie, dał B. K. klucz od swojego mieszkania w G. przy ul. (...). B. K. miała się opiekować jego mieszkaniem, tj. podlewać kwiaty itp., bowiem L. S. często przez długie okresy przebywał poza domem i pływał na jachcie. B. K. miała tam także możliwość

wzięcia kąpiel. L. S. umówił się z B. K., że przed wejściem do jego mieszkania będzie do niego dzwonić i zawiadamiać o swoich planach, do czego też oskarżona się stosowała.

W dniu 31 lipca 2016 roku, syn L. M. S. przyjechał z zagranicy do mieszkania swego ojca. L. S. nie było w mieszkaniu, ale M. S. posiadał klucze od mieszkania. M. S. miał ze sobą dużą podróżną walizkę wraz z rzeczami osobistymi. Po przyjeździe do mieszkania M. S. wziął kąpiel, po czym ok. 14.00 wyszedł z mieszkania, zamykając je na klucz i zostawiając walizkę wraz z zawartością w mieszkaniu. M. S. pojechał wówczas do swojego znajomego, od którego wrócił do mieszkania ojca dopiero w dniu 2 sierpnia 2016 r. ok. godz. 22.30.

W tym okresie, tj. pomiędzy 31 lipca 2016 r. a 2 sierpnia 2016 r. B. K. zadzwoniła do L. S. i spytała czy może wziąć kąpiel w jego mieszkaniu. L. S. wyraził zgodę. Wówczas B. K. postanowiła pójść do mieszkania L. S. wraz ze swoim kolegą, aby w mieszkaniu posiedzieć, porozmawiać, wypić piwo.

Kiedy oboje weszli do mieszkania zobaczyli w nim walizkę należącą do M. S. i wspólnie postanowili ją ukraść. Potem stwierdzili, że przy okazji ukradną jeszcze kilka innych rzeczy z mieszkania. Ostatecznie B. K. wraz ze swoim kolegą wynieśli z mieszkania L. S. : walizkę marki Y., w której znajdowały się : bluza polarowa marki D., bluza i spodnie jeansowe marki J. and J., 7 sztuk majtek, 3 sztuki koszulek, pasek szmaciany, pościel, kołdra, zegarek marki S., laptop marki L. (...) wraz z oprogramowaniem W. (...) C., nagrywarka DVD komputerowa, 2 sztuki dysków twardej, 3 sztuki nośników danych pen drive, pojemnik na zupe, kosmetyki i lekarstwa, telefon komórkowy marki S. (...) wraz z ładowarką, pieniądze w kwocie 800 euro, książka do nauki języka angielskiego wraz ze słownikiem, czytnik do kart pamięci, a nadto wzięli walizkę z narzędziami oraz dokumenty w postaci paszportu, które to przedmioty należały do M. S., a których łączna wartość wynosiła 12.474, 50 zł, a także piłę spalinową marki H. o wartości 300 zł oraz dyktafon o wartości 100 zł, które to przedmioty należały do L. S..

Następnie B. K. przekazała swojemu znajomemu J. S. (1) telefon marki S. o wartości 100 zł oraz nagrywarkę DVD marki S. o wartości 125 zł. J. S. (1) zastawił telefon za kwotę 70 zł w lombardzie należącym do Ł. M., a nagrywarkę DVD przechowywał u siebie. W toku sprawy odzyskano ww. telefon oraz nagrywarkę, które zostały zwrócone M. S..

Dowód : zeznania świadka M. S. –k. 2-3, 10, 33, 73-74, zeznania świadka L. S. – 6-7, 78-79, 194-195, zeznania świadka Ł. M. –k. 45-46, zeznania świadka J. S. (1) –k. 21-23, wyjaśnienia oskarżonej B. K. –k. 50-53, 87-88, kopia umowy z J. S.- k. 44, protokoły zatrzymania rzeczy –k. 11-13, 41-44, protokół przeszukania –k. 16-18, 19-20, 55-56, protokół zatrzymania osoby –k. 27, protokół przeszukania osoby –k. 28-29.

B. K. przyznała się do zarzucanych jej czynów i złożyła wyjaśnienia.

Vide : wyjaśnienia oskarżonej B. K. –k. 50-53, 87-88,

B. K. przed popełnieniem ww. czynu nie była karana, po jego popełnieniu została skazana wyrokiem tut. Sądu za czyny z art. 278 § 1 i § 5 kk.

Dowód : karta karna – 119, 168-169, kopia wyroku –k. 167,

B. K. urodziła się (...) w G., jest bezdzietną panną, z zawodu jest fryzjerką, pracuje jako ochroniarz w S. (...), otrzymuje z tego tytułu dochód w wysokości 1600 zł miesięcznie, nie posiada majątku.

Dane osobopoznacze – jak w akcie oskarżenia

Sąd zważył, co następuje :

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy główniej dowodów, zarówno wina, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonej B. K. przestępstwa nie budziły wątpliwości Sądu. Przebieg wydarzeń został ustalony na podstawie zeznań pokrzywdzonych M. S. i L. S., świadków Ł. M., częściowo J. S. (1) oraz wyjaśnień samej oskarżonej B. K., a także dokumentów urzędowych i prywatnych.

W zasadzie Sąd nie miał podstaw by odmówić wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonych tj. M. S. i L. S.. Sąd dał wiarę obu ww. co do przebiegu sytuacji, co do tego, jakie przedmioty będące ich własnością zostały skradzione z mieszkania L. S., a także co do wartości tychże przedmiotów wskazanej przez M. S. i częściowo przez L. S.. Zeznania świadków były spójne, konsekwentne, logiczne.. Zeznania świadków znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonej, która nadto nie kwestionowała wartości skradzionych przedmiotów.

Wiary Sąd nie dał jedynie L. S. w zakresie wartości skradzionego mu przez B. K. dyktafonu, którą ten wycenił na kwotę 300 zł. Jak wskazał pokrzywdzony na rozprawie, dyktafon ten dostał około 2-3 lat przed kradzieżą, a nadto był on przez niego wielokrotnie eksploatowany. Wobec faktu, że kwota 300 zł to cena, za jaką ww. dyktafon został zakupiony, a nadto mając na uwadze fakt, iż ceny sprzętów RTV z biegiem lat mają tendencję spadkową, obecną wartość dyktafonu w przybliżeniu Sąd ustalił na kwotę 100 zł.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Ł. M. odnośnie okoliczności, iż J. S. (1) zastawił w prowadzonym przez świadka lombardzie skradziony wcześniej należący do M. S. telefon marki S. (telefon otrzymany od B. K.). Świadek jako osoba zupełnie obca i nieskonfliktowana z żadną ze stron postępowania nie miał powodów by świadczyć nieprawdę, nadto jego zeznania znalazły potwierdzenie w dokumencie sporządzonej z J. S. (1) umowy.

Co do zeznań świadka J. S. (1), to Sąd dał im wiarę w ograniczonym zakresie. Kluczowy dla niniejszej sprawy był fakt, iż znaleziona w jego mieszkaniu nagrywarka marki S. należała do M. S. oraz, że została tam pozostawiona przez B. K., tak ja i przekazany mu przez oskarżoną telefon komórkowy, który świadek następnie zastawił w lombardzie. W ocenie Sądu odmienne co do powyższej kwestii zeznania świadka mogły wynikać jedynie z chęci uniknięcia grożącej mu ewentualnej odpowiedzialności karnej.

Odnosząc się do wyjaśnień B. K. to Sąd co do zasady nie miał podstaw, by odmówić im wiarygodności. Wyjaśnienia oskarżonej w szczególności co do czasu i okoliczności popełnienia przestępstwa potwierdzenie znalazły w zeznania świadków. Nadto oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, nie kwestionowała wskazanych przez M. S. zabranych przez siebie przedmiotów ani ich wartości. Należy w tym miejscu wskazać, że dla bytu zarzucanego oskarżonej przestępstwa drugorzędne znaczenie ma dalszy los skradzionych przedmiotów, w szczególności czy zostały one sprzedane czy też zniszczone, utracone, albowiem niniejszym wyrokiem B. K. została zobowiązana do zwrotu równowartości wszystkich skradzionych przedmiotów, których w toku sprawy nie udało się odzyskać.

Sąd dał również wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia wartości dowodowej zarówno dokumentów urzędowych jak i prywatnych. Żadne z powyższych nie były nadto kwestionowane przez żadną ze stron postępowania.

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania B. K. czynu z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. Brak jest jakichkolwiek wątpliwości, że zachowanie oskarżonej odpowiada opisowi zawartemu we wskazanym przepisie.

Nie ulega wątpliwości, że w inkryminowanym czasie B. K. wraz inną nieustaloną osobą weszła do mieszkania L. S. i dokonała zaboru rzeczy ruchomych należących do M. S. wskazanych w akcie oskarżenia, a także dokumentów w postaci paszportu oraz pieniędzy w kwocie 800 euro, a nie jak wskazano w akcie oskarżenia 3440 zł. W związku z tym w punkcie 1. wyroku Sąd poczynił odmienne w tej kwestii ustalenia. Nadto B. K. dokonała zaboru piły spalinowej należącej do L. S. oraz dyktafonu o wartości, odmiennie niż przez pokrzywdzonego ustalonej, o czym już wskazano przy ocenie zeznań tegoż pokrzywdzonego. Jest oczywiste, że oskarżona nie była w żaden sposób uprawniona wobec ww. przedmiotów, mimo to potraktowała je jak rzeczy własne i włączyła w skład swego majątku, postępując z nimi tak jak właściciel (dokonała zaboru w celu przywłaszczenia).

W czasie popełnienia przez oskarżoną B. K. przypisanych jej czynów, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę B. K., nie była ona

w szczególności ograniczona w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonej.

Dokonując analizy całości zachowania się oskarżonej B. K., jej psychicznego nastawienia do czynu, okoliczności, jakie doprowadziły ją do takiego zachowania, Sąd nie miał wątpliwości, że oskarżona działała umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Stopień szkodliwości społecznej czynu B. K. należy określić jako niemały. Oskarżona dopuściła się go z premedytacją i z chęci łatwego zysku.

Nie było zatem wątpliwości ani co do tego, że oskarżona wypełniła wszystkie znamiona zarzucanego jej czynu wymienione w art. 278 § 1 kk. i art. 275 § 1 kk, jak i że spełnione zostały warunki odpowiedzialności konieczne do uznania jej za sprawcę przestępstwa.

Uznając oskarżoną B. K. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, Sąd w punkcie I wyroku, skazał ją na karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Ustalając wymiar kary dla oskarżonej Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 §1 i 2 k. k. Na niekorzyść B. K. przemawiają przede okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej przypisanego jej czynu (a zwłaszcza okoliczności jego popełnienia, postać zamiaru oraz motywacja sprawcy). Sąd miał nadto na uwadze, że w dacie zarzucanego oskarżonej czynu nie była on osobą karaną, to jednak jego sposób życia po dokonaniu czynu był naganny, albowiem była ona karana za przestępstwa umyśle i podobne.

Okolicznością niewątpliwie działającą na korzyść oskarżonej było przyznanie się przez nią do winy.

W ocenie Sądu, kara ograniczenia wolności będzie dla oskarżonej najodpowiedniejszą karą, która przede wszystkim uświadomi oskarżonej naganność postępowania i negatywne konsekwencje jej zachowania i nie będzie karą nadmiernie surową.

Zdaniem Sądu, prognoza kryminologiczna wobec B. K. nie jest jednoznacznie negatywna, dlatego Sąd wyraża nadzieję, że poprzez nieodpłatną pracę na cele społeczne oskarżona nabierze pokory i szacunku wobec mienia innych ludzi, jednocześnie z uwagi na fakt, że kara ta podlega realnemu wykonaniu, nie zostanie społecznie, ani przez oskarżoną odebrane jako faktyczne pozostawienie sprawcy bezkarnym.

W punkcie 2. sentencji wyroku Sąd nałożył na oskarżoną obowiązek naprawienia w całości szkody poniesionej przez pokrzywdzonego M. S. (przy odjęciu wartości przedmiotów odzyskanych) poprzez zapłatę na jego rzecz w kwoty 12.249,50 zł oraz na rzecz pokrzywdzonego L. S. kwoty 400 zł.

Ze względu na sytuację materialną oskarżonej oraz fakt, że niniejszym wyrokiem nałożoną na nią obowiązek zwrotu wyrządzonej szkody w obiektywnie wysokiej kwocie, Sąd zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych, w całości przenosząc je na rzecz Skarbu Państwa (punkt 3. wyroku).